

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Ewa Karp

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewelina Tekieli

po rozpoznaniu w dniu 6 kwietnia 2017 r. w Kłodzku

na rozprawie sprawy z powództwa A. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6.000,00 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego i dojazdu kwotę 1.917,00 zł (tysiąc dziewięćset siedemnaście złotych 00/100).

UZASADNIENIE

Powódka A. S. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 5.850,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2016 r. oraz kwoty 150,00 tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 19 marca 2016 r., a także ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że w dniu 24 lipca 2013 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego została poszkodowana powódka, a odpowiedzialność za skutki zdarzenia przyjęła strona pozwana. Podniosła, że na skutek tego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci: skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu głowy

i urazu psychicznego. Stwierdziła, że w chwili obecnej odczuwa silne bóle głowy, szумы w uszach, nocne drętwienie rąk, zaburzenia snu i koncentracji, a utrzymujące się bóle karku i kręgosłupa uniemożliwiają powódce swobodne funkcjonowanie z uwag na silny ból, co wiąże się z koniecznością zażywania silnych leków przeciwbólowych. Ponadto wraz ze złym stanem fizycznym powódki pogorszeniu uległ również stan psychiczny powódki, bowiem jest ona obecnie osobą nerwową, przewrażliwioną i niespokojną oraz odczuwa silny lęk przed poruszaniem się środkami transportu. Podniosła, że dochodzona kwota odszkodowania wiąże się z leczeniem przez psychologa w prywatnej placówce, bowiem termin wizyty u specjalisty, refundowany przez NFZ był bardzo odległy. Powódka stwierdziła, że strona pozwana, pomimo wezwania do zapłaty, odmówiła przyznania powódce zadośćuczynienia. Powódka wskazała, że żąda odsetek od dnia 19 marca 2016 r. tj. od dni po dniu, w którym została wydana decyzja o odmowie wypłaty zadośćuczynienia.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu przyznała, że odmówiła powódce wypłaty jakichkolwiek świadczeń, bowiem analiza materiału dowodowego potwierdziła niewielkie uszkodzenia powypadkowe obu aut biorących udział w kolizji, które powstały

w wyniku działania niewielkich sił stycznych, a zatem wyklucza to zaistnienie i oddziaływanie na powódkę sił bezwładnościowych, które mogłyby przekraczać obciążenia fizjologiczne.

W ocenie strony pozwanej powódka na skutek zdarzenia z dnia 24 lipca 2013 r. nie doznała jakiegokolwiek krzywdy, a przede wszystkim nie wystąpiły u powódki dolegliwości opisane w uzasadnieniu pozwu, a ponadto pomiędzy tymi dolegliwościami a wypadkiem nie istnieje związek przyczynowy.

Strona pozwana podniosła również, że powódka nie poniosła na skutek tego wypadku jakiegokolwiek długotrwałego lub trwałego uszczerbku na zdrowiu. W kwestii zadośćuczynienia strona pozwana stwierdziła, że powódka nie mogła doznać urazu fizycznego bądź psychicznego na skutek przedmiotowego wypadku, czyniącego zasadnym roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia w wysokości 5.850 zł.

Zdaniem strony pozwanej, powódka nie wykazała wpływu wypadku na swój stan zdrowia psychicznego. Odnośnie żądania odsetek od kwoty zadośćuczynienia strona pozwana wskazała, że winny być one liczone, jeśli zostaną zasądzone, od dnia wydania wyroku, a nie od dnia wezwania do zapłaty czy też wniesienia pozwu. W kwestii żądania odszkodowania, strona pozwana stwierdziła, że powódkę obciążał obowiązek skorzystania z publicznej służby zdrowia, chyba że powódka wykaże, że oczekiwanie na udzielenie świadczenia w ramach NFZ wywołałoby negatywne skutki na zdrowiu powódki. Co do żądania ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, strona pozwana, podniosła, że powódka w żaden sposób tego żądania nie uzasadniła.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2013 r. około godziny 17 doszło do kolizji drogowej z udziałem samochodu kierowanego przez A. S. i samochodu V. (...) kierowanego przez N. D.. Powódka włączając się do ruchu i skręcając w prawo, zatrzymała się, a kierujący V. (...) syn właściciela tego pojazdu ubezpieczonego w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej, zatrzymał się na zderzaku auta powódki, „lekką dotknął zderzaka”. Prędkość auta sprawcy była za małą by uszkodzić samochód powódki. Nie było w samochodzie powódki widocznych uszkodzeń.

Dowód:

- potwierdzenie okoliczności przez uczestnika zdarzenia –akta szkody K-54, wydruk K- 53

Na miejsce zdarzenia nie została wezwana policja ani żadne służby, kierujący zjechali swoimi pojazdami i spisali oświadczenie.

Dowód:

- oświadczenie Z 24 lipca 2013 akta szkody k- 54 , przesłuchanie powódki K- 61

Po zgłoszeniu zdarzenia i roszczenia o zapłatę najpierw 50 000 zł , następnie 30 000 zł, strona pozwana odmówiła przyznania zadośćuczynienia wskazując, że brak jest podstaw do uznania, iż w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dn. 24-07-2013 r. w następstwie kolizji pojazdów zaistniały warunki które mogły spowodować u Poszkodowanej uszkodzenie struktur anatomicznych ciała w tym kręgosłupa szyjnego, uzasadniającego przyznanie świadczenia tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. W pojeździe V. (...) praktycznie nie są widoczne uszkodzenia zewnętrzne. Poszycie tylnego zderzaka nie wykazuje deformacji. Nie stwierdzono uszkodzeń elementów konstrukcyjnych auta. Opisane powyżej śladowe uszkodzenia powypadkowe świadczą jednoznacznie, że zderzenie było niskoenergetyczne, co wyklucza zaistnienie sił bezwładnościowych, które mogły spowodować przemieszczenia się Poszkodowanej względem wnętrza pojazdu. Nie ma podstaw do stwierdzenia, aby kolizja drogowa z dnia 24-07-2013 r. mogła spowodować u Poszkodowanej trwały uszczerbek zdrowia.

Dowód:

- akta szkody K- 54, k- 21-24

Powołani w sprawie biegli sądowi z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, mechanoskopijnego badania pojazdów, fotografii kryminalistycznej oraz z zakresu medycyny sądowej, stwierdzili, że z uwagi na brak jakiegokolwiek dokumentacji fotograficznej obrazującej stan samochodu V. (...) po kolizji, nie można w żaden sposób zweryfikować zakresu uszkodzeń samochodu V. (...), stąd do analizy przyjęto, iż takich uszkodzeń, jak twierdzi powódka, nie było.

Z uwagi na brak udokumentowanych, jakichkolwiek śladów kolizji na drodze, biegli wskazali, że nie jest możliwe przeprowadzenie własnej rekonstrukcji przebiegu przedmiotowego zdarzenia w oparciu o dowody materialne.

Już na wstępie prowadzonej analizy biegli podali, że nie można wykluczyć sytuacji, w której samochód V. (...) uderzył w P. z prędkością kilku km/h, na tyle niską iż wykluczyłaby ona możliwość doznania jakichkolwiek obrażeń przez powódkę i jednocześnie odpowiadającą deklarowanemu zakresowi uszkodzeń obu samochodów, czyli w wyniku której nie zostałyby trwale uszkodzone zderzaki obu pojazdów. Skoro zatem w oparciu o materiał dowodowy nie można ustalić prędkości samochodu V. (...) w chwili zdarzenia, nie ma również możliwości wykazania, iż w analizowanej kolizji powódka mogła doznać obrażeń ciała typu whiplash.

Po wykonaniu symulacji komputerowych dla technicznie możliwego przebiegu zdarzenia biegli wskazali, że patrząc wyłącznie pod względem technicznym, tylko dla skrajnie wysokiej (dla założenia braku trwałych śladów zderzenia na obu pojazdach) prędkości pojazdu V. (...) w chwili zdarzenia siły bezwładności działającej na ciało kierującej pojazdem V. (...) w czasie zdarzenia, mogły być wystarczające do tego, aby mogła ona przynajmniej teoretycznie doznać obrażeń kręgosłupa szyjnego w mechanizmie (...) co nie jest jednak równoznaczne ze stwierdzeniem w drodze analizy technicznej, iż takie obrażenia rzeczywiście powstały, mając na uwadze fakt, że tolerowanie przeciążeń o wartości ustalonej w opinii dla przedmiotowego zdarzenia zależne jest również od cech osobniczych jego uczestników. Biegli podnieśli, że dla każdej niższej prędkości pojazdu V. (...) taką możliwość doznania obrażeń typu W. wprost należy odrzucić.

Biegli ponadto uznali, w oparciu o nadesłaną dokumentację lekarską, że dolegliwości, które zostały zgłoszone przez powódkę po przedmiotowej kolizji nie zostały potwierdzone obiektywnymi badaniami obrazowymi i klinicznymi bezpośrednio po zdarzeniu, a zatem poczynione ustalenia pozwoliły biegłym na przyjęcie, że w przedmiotowym przypadku nie znaleziono dostatecznych podstaw do przyjęcia, by w następstwie przedmiotowej kolizji doszło u powódki do takich zmian urazowych, jakie są opisywane w dostarczonej przez nią dokumentacji lekarskiej.

Dowód:

- Opinia zespołu biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej K- 89-102
- Dokumentacja lekarska K- 11-19
- potwierdzenie okoliczności przez uczestnika zdarzenia –akta szkody k-54, wydruk K- 53

Po sporządzeniu przez biegłych opinii wskazującej, że w przedmiotowym przypadku nie znaleziono dostatecznych podstaw do przyjęcia, by w następstwie przedmiotowej kolizji doszło u powódki do takich zmian urazowych, jakie są opisywane w dostarczonej przez nią dokumentacji lekarskiej i doręczeniu opinii pełnomocnikowi powódki / K- 113- doręczenie 6 marca 2017 roku/ - w zakreślonym terminie 14 dni ani też do dnia rozprawy nie zostały złożone żadne zastrzeżenia do opinii ani wnioski dowodowe. Na rozprawie 6 kwietnia 2017 roku pełnomocnik powódki nie stawił się prawidłowo zawiadomiony.

Dowód;

- Protokół K- 126, dowód doręczenia K- 113

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył:

Roszczenie opiera się na podstawach wynikającej z przepisów art. 444 i 445 k.c.

W art. 444. § 1. k.c. wskazano: W razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

W związku z przytoczonym przepisem art. 445. § 1. k.c. wskazuje: W wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Mając na względzie wskazane przepisy w przedmiotowej sprawie brak przesłanek do uwzględnienia roszczenia powódki.

Zgromadzony materiał dowodowy w postaci materiałów z akt szkody, przesłuchania powódki, złożonej dokumentacji lekarskiej, a przede wszystkim niekwestionowanej opinii biegłych z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych i medycyny sądowej uzasadniają przyjęcie, że brak dostatecznych podstaw do przyjęcia, by w następstwie przedmiotowej kolizji z 24 lipca 2013 roku doszło u powódki do takich zmian urazowych, jakie są opisywane w dostarczonej przez nią dokumentacji lekarskiej.

Konstrukcja art. 445 k.c. oparta jest na trzech zasadach. Pierwsza zasada sprowadza się do stwierdzenia, że zadośćuczynienie pieniężne sąd może przyznać poszkodowanemu jedynie w wypadkach wyraźnie w ustawie przewidzianych. Oznacza to - inaczej rzecz ujmując - że możliwe jest przyznanie zadośćuczynienia pieniężnego wyjątkowo; regułą bowiem jest, że naprawieniu podlega tylko szkoda majątkowa.

Te wyjątki przewiduje m.in. art. 445, stanowiąc, że: „W wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia [...]”.

Zasądzenie stosownej sumy pieniężnej - jako zadośćuczynienia za doznaną krzywdę - możliwe jest jedynie w sytuacjach unormowanych w art. 444 i 445, a w szczególności w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, pozbawienia wolności i skłonienia kobiety do poddania się czynowi nierządnemu. likwidacyjnego dokumentacji, w tym dokumentacji technicznej pojazdu.

Strona pozwana odmawiając spełnienia zgłoszonych przez powódkę roszczeń, wskazała, że brak jest podstaw do uznania, iż w wyniku zdarzenia komunikacyjnego z dn. 24-07-2013 r. w następstwie kolizji pojazdów zaistniały warunki które mogły spowodować u Poszkodowanej uszkodzenie struktur anatomicznych ciała w tym kręgosłupa szyjnego, uzasadniającego przyznanie świadczenia tytułem zadośćuczynienia na podstawie art. 445 § 1 k.c. W pojeździe V. (...) praktycznie nie są widoczne uszkodzenia zewnętrzne. Poszycie tylnego zderzaka nie wykazuje deformacji. Nie stwierdzono uszkodzeń elementów konstrukcyjnych auta. Opisane powyżej śladowe uszkodzenia powypadkowe świadczą jednoznacznie, że zderzenie było niskoenergetyczne, co wyklucza zdecydowanie zaistnienie sił bezwładnościowych, które mogły spowodować przemieszczenia się Poszkodowanej względem wnętrza pojazdu. Nie ma podstaw do stwierdzenia, aby kolizja drogowa z dnia 24-07-2013 r. mogła spowodować u Poszkodowanej trwałe uszczerbek zdrowia.

Zgodnie z art. 6. K.c. Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.. Przepis art. 6 k.c. wyraża dwie ogólne reguły: pierwszą - generalnie wymagającą udowodnienia powołanego przez stronę faktu, powodującego powstanie określonych skutków prawnych, oraz drugą regułą, która sytuuje ciężar dowodu danego faktu po stronie osoby, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Pierwsza "zasada obowiązku udowodnienia powoływanego faktu" jest w istocie nieunikniona ze względów racjonalnych, ponieważ odmienna regulacja powodowałaby powstanie niedopuszczalnej łatwości wywodzenia skutków prawnych z prostego powołania

się na fakt bez potrzeby jego udowodnienia. Natomiast druga stanowi "ogólną zasadę rozkładu ciężaru dowodu", od której wyjątki wskazywać mogą niektóre przepisy szczególne.

W przedmiotowej sprawie powódka reprezentowana przez pełnomocnika- adwokata nie wykazała i nie udowodniła by zaszyły przesłanki uzasadniające ustalenie podstaw odpowiedzialności strony pozwanej.

Powołani biegli wskazali, że nie znaleziono dostatecznych podstaw do przyjęcia, by w następstwie przedmiotowej kolizji doszło u powódki do takich zmian urazowych, jakie są opisywane w dostarczonej przez nią dokumentacji lekarskiej, a powyższe twierdzenie nie zostało ani obalone ani nawet zakwestionowane.

Mając na uwadze wskazane ustalenia i analizę materiału dowodowego Sąd oddalił powództwo i orzekł o kosztach na podstawie art. 98 k.p.c.